

JAMES DELARGY

55

VRAHOVOU RUKOU UŽ ZEMŘELO 54 OBĚTÍ.

KDO BUDE MÍT ČÍSLO 55?

55

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

James Delargy

55 – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JAMES DELARGY

55

2020

Těm, kteří nikdy nedostali šanci

1

Plíce mu hořely, jako by nedýchal vzduch, ale dusivý rudý prach, který plival na každém kroku. Ty kroky ho nevedly nikam. Ocítl se přímo uprostřed nicoty, to dobře věděl. Byl uprostřed prázdnoty, a stejně ho svět rdousil, nízké větve se po něm natahovaly, aby si vybraly svou daň, aby ho tu udržely natrvalo.

Skoro se to stalo. Jenže unikl. A teď utíkal jako o život. Taková běžná fráze, nikdy by ho nenapadlo, že ji prožije doslova. Vlastně si už ani nepřipadal živý, zdaleka ne. Drtil ho strach, že ho chytí, soustředil se na každý krok, na každé šplhání po kamenitém svahu, na každý prudký sestup mezi stromy. Cítil se jako zvíře, ovládaný základními instinkty přežití, rozeznával jen nebezpečí a bezpečí.

Dlouhé prsty nesmlouvavého slunce se natahovaly mezi stromy, opékaly zem, kdekoli na ni dosáhly, pokrývaly ji strakatými skvrnami světla, ale neukazovaly žádnou zářící stezku ke svobodě, jen stromy a kamení, stromy a další zatracené kamení. Neměl tušení, jestli míří k civilizaci, nebo dál do vnitrozemí.

U další skály, sežehnuté sluncem, mu křeč sevřela lýtka, jako by ho ještě tížily okovy. Myslel si, že se toho chladného rezavého kovu nezbaví, dokud se ho šílenec nerozhodne zabít. Nemůže se teď zastavit. Přes bolest, únavu a ochromující nedostatek vzduchu v plících se nemůže vzdát. Zastavit se by znamenalo umřít.

Vpředu zahlédl mezi stromy mezeru. Doufal, že je to konec pekla, že tam najde silnici, farmu, nebo aspoň prašnou cestu, cokoli, co by znamenalo skutečný svět. Přinutil se pořádně nadechnout a vyrazil za světlem. Noha došlápla na kámen, spočívající nerušeně

v zemi snad celá staletí. Ztratil rovnováhu, máchl rukou do prázdna. Ramenem narazil do stromu, kmen se otrásl, ale zůstal stát. I jemu se povedlo udržet se na nohou.

Stromy se rozestoupily. Do očí se mu opřelo sluneční světlo, sen o dosažení civilizace se rozplynul. Dostal se jen na malou paseku s pěti nebo šesti zřetelnými políčky kypré půdy, měla pravidelný tvar a vypadala jako... hroby. Věděl, že pokud se nepohne dál, brzy v jednom taky skončí.

Napřímil se. Celé tělo ho bolelo, oblečení měl propocené. Obešel pohřebiště, aniž od něj odtrhl oči, a pustil se do krajiny, jíž veduly zase jen stromy a skály. Málem jako by se obloukem vrátil zpátky.

Země se tu znovu zvedala, nohy stejně jako plíce protestovaly proti další námaze. Slabé namodralé chvění vzduchu na jasné obloze v dále naznačovalo vrchol kopce, vyhlídku, ze které se zorientuje.

Snažil se potlačit vzpouru nohou a plic, a přitom přehlédl zkroucený kořen stromu. Zhroutil se, kyprá hlína pád neztlumila, byla tam jen nepoddajná spečená zem pokrytá prachem. Potlačil bolestný výkřik, ale zradila ho ozvěna jeho heknutí, zesílená tvrdou zemí, utopila cvrlikání ptáků, hmyzu i kroky jeho potenciálního vraha.

Vršek kopce mu přinesl další zklamání. Žádný výhled, jen kolmý třímetrový sráz. Zděšeně se rozhlédl a poznal, že žádná bezpečná cesta dolů nevede.

Náhradní trasu už objevit nestačil. Prudká rána do zad ho tvrdě srazila k zemi. Překulil se a na levou tvář mu dopadla pěst. Rána šla zešikma, ale přinutila ho na okamžik zavřít oči. Zaťal pěst a pořádně se rozmáchl. Dopadla na něco tvrdého, snad na rameno. Útočník mu na oplátku zaryl koleno do svalů na stehně. Bolest ho přiměla otevřít oči. Viděl rozmazaně, bez rozmyslu a bez pořádné koordinace se několikrát horečně rozmáchl pěstmi. Občas našly cíl, občas jen prolétly vzduchem. Ale za každý úder se mu dostalo dvojnásobné odplaty, přesně zacílené silné tupé rány do hlavy a do krku, až se mu před očima roztočil kaleidoskop barev. Soupeř mu rval vlasy, praskal mu hlavou o tvrdou, nepoddajnou zem. Začínalo se mu zatmívat před očima, mozek se chystal vypnout. Pokud omdlí, je s ním

konec. Zvedl ruce a chňapl po temné siluetě nad sebou. Přišpendlil jí paže k tělu a překulil se na bok, aby využil páky.

Jenže tam, kde měla být země, nebylo nic. Otáčel se dál, snad celou věčnost, tělo ztratilo váhu, jako by rány do hlavy osvobodily mozek od působení gravitace. Současně se dostavil až neskutečný pocit blaha. Je po všem. Je po smrti, putuje na místo, které leží za tímto slzavým údolím, a nemůže s tím nic dělat.

Pak ale dopadl.

Země mu vyrazila dech z těla. Jako by jej opustila duše. Otevřel oči a vysoko nad sebou viděl tyčící se drsnou šedohnědou stěnu hřebene, nad ní lehký opar ubývající modři. Hnědé, šedé a modré odstíny svorně ztemněly a on omdlel.

2

Domovem Chandlera Jenkinse bylo město Wilbrook. Celý život. Celých dlouhých dvaatřicet suchých let trčel na plošině Pilbara ve vnitrozemí Západní Austrálie, na půdě, která kdysi byla součástí starověkého kontinentu Ur, a jejíž stáří se odhadovalo na nejméně dvě a půl miliardy let. Občas se Chandlerovi zdálo, že mu ty prehistorické atomy vsáklely do kostí, až předčasně zestárl. Měděné rudý prach, ohnivý poprašek na zemi, spálené skoro domrtva, tak působil na spoustu lidí.

Městečko bylo odlehlý zapadákov, od nejbližšího sídla, Portmanu, ho dělilo sto kilometrů silnice táhnoucí se do dálky jako zkroucený ocas draka. Sám Wilbrook nebyl starý ani na australské poměry, první záznamy o něm pocházely z konce devatenáctého století. Byl pojmenován po známém prospektorovi z Albany, který v touze po zbohatnutí vyměnil úrodný vinařský kraj na jihu za vnitrozemský prach. A vyplatilo se mu to. Objevil vydatná naleziště, kusy zlata trčely ze země jako ořechy z dětských cereálií, některé se ani nedaly uzvednout jednou rukou. Zvěsti o nevídaném bohatství se roznesly a na místě brzy vyrostly dřevěné stavby vzpírající se gravitaci i vkusu. Po boudách přišly podniky: bary, saloony, bordely. Populace rostla, tisíce lidí sem táhly za štěstím, noviny Wilbrook vychvalovaly jako místo, kde se plní sny. Ale sen rychle zanikl, výnosy se prudce ztenčily sotva na pár zrněk zlata v rezavých pánvích. A přesto přišli další, zoufale rýžovali kamení a prach v potocích a smutky utápěli ve whisky a se ženami, jimž nemohli zaplatit. Spolu s dluhy rostlo napětí.

Pomyslný sud s prachem explodoval jednoho letního večera přestřelkou deseti mužů na hlavní ulici. Jediný přeživší, Tomato Tom Kelly, zemřel den nato na protrženou ramenní tepnu. Zatímco násilí narůstalo, vidina bohatství se rozplývala. Doktoři, právníci a obchodníci se poroučeli jako první, zamířili za další zlatou horečkou a z kdysi prosperujícího pětitisícového městečka se stala díra se sotva pětinou obyvatel, s hrstkou barů a bordelů, které vytrvaly a přiživovaly se na lidském zoufalství.

Zlato bylo pryč a rodiny musely ždímat živobytí ze země, stejně kruté k nim i ke zvířatům, která se snažily chovat. Tak to šlo skoro čtyřicet let, městu docházel dech. Pak se pod zjizvenou zemí objevila železná ruda a modrý azbest. Propukla nová horečka, těžařské korporace vykupovaly rozlehlé plochy půdy za ceny, které se nedaly odmítnout. Následoval rychlý rozvoj a výstavba prvních městských cihlových domů. A stejně jako předtím se ložiska najednou vyčerpala a firmy bez lítosti a výčitek přesunuly operace o několik hodin cesty dál do Portmanu, jako když se svléká had a nechává za sebou tenkou slupku stažené kůže.

Chandler s rodinou žil v téhle prázdné skořápce a přes všechny nedostatky byl na městečko hrdý. Na *své* městečko. Sloužil tu jako seržant a v podstatě šerif, vždyť Wilbrook pořád vypadal jako vystrížený ze sklonku devatenáctého století. Jen na široké hlavní třídě se tam, kde kdysi bývala udusaná hlína, ve slunci bíle leskl asfalt a betonový ostrůvek uprostřed nabízel zbytečnou ochranu v řídkém dopravním ruchu. Pestré verandy se klenuly nad zahradními stezkami a skýtaly úkryt před sluncem, když už ne před nesmlouvavým žářem, podpírané ozdobně vyvedenými kovovými sloupky, posledních sto let nedotčenými, osamělými svědky dávno uplynulých časů.

Když Chandler zastavoval u betonové krabice, která hostila policejní stanici, podíval se do zpětného zrcátka. Hleděl na něj věkem se kulatící obličej pohledného muže blížícího se pětatřicítce. Tvář poznamenaná dlouhými směnami a povinnostmi osamělého rodiče, světlé vlasy, pomalu ztrácející hustotu, i když ustupovat ještě nezačaly. Díky těm vlasům a lehkému opálení připomínal stárnoucího

surfaře. Nic nemohlo být dál od pravdy, Chandler se držel od moře tak daleko, jak jen to šlo. Na pevné zemi aspoň vždycky viděl, jaké nebezpečí se k němu blíží.

Loni v červnu odešel do důchodu bývalý seržant Bill Ashcroft a přenechal Chandlerovi velení. Ne že by pětice policistů v městěčku měla moc práce: pár dopravních přestupků a domácích hádek, občasná bitka v některé ze tří hospod, které si nijak zvlášť nekonkurovaly, každá hostila ty, kdo měli právě zakázaný přístup do těch ostatních. Stanice ale měla stanovenou kvótu pěti zaměstnanců a Západoaustralský policejní sbor se snažil udržet plný stav z obavy, že při ztrátě jednoho pracovníka by jako dominové kostky popadali i ostatní.

U přepážky vpředu seděla jeho nejnovější posila, Nick Kyriakos. Bude tam trčet, dokud Chandler neusoudí, že mladík je schopen práce v terénu. Nepotřeboval riskovat a posílat ozbrojeného dvacetiletého kluka do akce, přestože se z Nicka klubal bystrý a zdvořilý policista plný nadšení, toužící vyhovět, dychtivý učit se a uplatnit své rozsáhlé a poněkud znepokojivé znalosti o sériových vražích.

Tanya, starší strážník a jeho zástupkyně, už seděla za svým stolem. Nikdy se neopozdila, stále přísná a upjatá jako její koňský ohon. Brala si časné směny, aby pak stačila vyzvednout své tři děti ze školy na druhé straně města. Byly jako schůdky, měla je těsně za sebou a teprve nedávno se vrátila z mateřské dovolené. Chandler si představoval, že pořízení si dětí byla pro Tanyu klinická záležitost, vojenská operace, stejně jako všechno, co dělala. Kdyby se dočkal povýšení, doporučil by ke služebnímu postupu i ji. Zasloužila si to. Každý, kdo dokáže sladit děti s prací, si to zaslouží, a sám to musel vědět nejlíp, měl doma dvě. Tanya k nim ale měla na pomoc partnera.

Chandler vklouzl do své kanceláře. Klimatizace zase selhávala, na stanici bylo protivné lepkavé horko. Usadil se za stůl a zahleděl se na Gardner's Hill v dálce, skalnatý zarostlý kopec pojmenovaný po prvním starostovi města.

Z dálky vypadal Hill půvabně, svah obrácený k městu porůstaly stromy tyčící se k nebi, svěží zeleň v jinak rudé krajině. Za hřebem se táhly tisíce akrů divočiny. Takové divočiny, jaká odjakživa

lákala k průzkumům. Ale i zdatným chodcům, zvyklým na extrémní podmínky, připadala náročná. Přitahovala ty, kdo chtěli najít sami sebe. A někdy sami sebe ztratit.

Pro Chandlera začal typický klidný pracovní den. To se ale brzy dramaticky změnilo.

Otevřenými dveřmi pronikl dovnitř jakýsi ruch. Hlas nepoznal, ale zoufalství v něm přeslechnout nešlo. Pokusil se zachytit přízvuk – z jihu, daleko z jihu, snad až z Perthu. Pokud se nemýlil, ten muž se ocitl daleko od domova.

„Seržante, asi byste sem měl jít,“ zavolala Tanya. Její obvykle vyrovnaný hlas zněl poplašeně.

Chandler zhoupl nohy ze stolu, narovnal se a zatáhl břicho. Za ty měsíce a roky, co ho Teri opustila, trochu narostlo, jako by si tělo chtělo nějak vynahradit, o co jejím odchodem přišel.

Vstoupil do hlavní kanceláře. U Tanyina stolu – prvního staniště po vysokém recepčním pultíku vpředu – seděl nervózní muž, něco mezi dvaceti a třiceti, na tričku a džínsech bylo vidět, že se popral nebo ho někdo zbil.

Chandler si sáhl ke krku a zaklel. Zapomněl si připínací kravatu. Nebyl žádný puntičkář, co se uniforem týkalo, ale ve styku s veřejností rád vypadal bezchybně. Dodávalo mu to autoritu.

„Měl bys vypadat, jako že ti to tu patří,“ radil mu svého času Bill, „ale jednat, jako když to tu řídíš.“

Všiml si, že Tanya stojí poblíž a nespouští toho muže z očí. Do konce i Nick se sem přesunul od recepcie i se židlí, jako by tím, že sedí, dál plnil roli obsluhy u přepážky.

Návštěvník se zvedl. Tanya couvla, připravena zasáhnout. Z muže sálal strach. Chandler zaznamenal, že je zhruba stejně vysoký jako on sám, ale jiné postavy. Nervózním pohledem těkal z Chandlera ke zdem, ke dveřím, jako by pátral po lepším místě, kam se uchýlit. Jeho tělo jako by vycítilo, že oči pátrají po možnosti úniku, a přimhouřilo je, aby tomu zabránilo. Zdálo se, že má bolesti.

„Chtěl ze mě udělat pětapadesátku,“ vyrazil ze sebe a poprvé pohlédl zpřímá na Chandlera. Otřásl se a pevně zavřel oči.

Chandler si udělal v duchu několik poznámek. Přízvuk byl rozhodně z Perthu. Zanedbané strniště na tvářích naznačovalo, že se

celé týdny pořádně neholil. Sezónní dělník, odhadl ho. Moc bystrý a trochu úhledný na to, aby šlo o pobudu.

„O čem to mluvíte?“ zeptal se Chandler. Mluvil klidně, i když ho náhlé zjevení zakrváceného cizího člověka vyvedlo z míry.

„Pětapadesátku,“ opakoval muž.

Chandler se podíval na Tanyu, jestli tomu rozumí. Zavrtěla hlavou.

„Pětapadesátku... jakou pětapadesátku?“ zeptal se. Rád by se natáhl, chytil toho muže za rameno, aby ho podpořil a uklidnil, ale bál se, že by ho spíš vylekal.

„Ten ch-ch-chlap. Ten vrah.“

„Jaký vrah?“

„Ten, co mě unesl. Odvezl mě... tam. Do lesa.“ Muž namířil prst na stěnu. Chandlerovi došlo, že ukazuje ke Gardner's Hillu.

„Jaký vra-“

„Šílenec.“

Muž se zapotácel. Džínsy měl od krve, ale nevypadala čerstvá, spíš zaschlá na slunci. Chandler nemohl dopustit, aby se mu tu zhroutil. Natáhl se po mužově paži a ten sebou škubl bolestí.

„Klid, chceme vám pomoci.“ Chandler ho zatlačil zpátky na židli a hned si připadal, že aspoň trochu ovládá situaci. „Jak se jmenujete?“

„Gabriel.“

„Výborně, Gabrieli. Já jsem Chandler. Jsem tu seržantem. Víte, kde jste?“

Gabriel zavrtěl hlavou.

„Jste ve Wilbrooku.“

Zaznamenal, že se v Gabrielových očích něco zablesklo, vyložil si to jako naději. Naději, že se dostal do bezpečí. Mluvil dál, aby tu naději posílil.

„Ve Wilbrooku ve státě Západní Austrálie. Tohle je Tanya, moje zástupkyně, a Nick, strážník. Odkud jste přišel?“

Chvějící se prst znovu ukázal na zeď. „Odtamtud.“

Chandler se pokusil o konejšivý úsměv. „Myslím, kde žijete?“

„V Perthu... ale cestuju.“

Ochabl na židli a chvíli to vypadalo, že se z ní sveze na zem.

„Máte nějaký doklad?“

„Vzal mi ho.“

Chandler přikývl. „Dobře... zjistil jste, jak se jmenuje, Gabrieli?“

Muž mlčel. Oči, které těkaly po místnosti, se začaly zavírat. Chandler znovu sjel pohledem po jeho oblečení. Zaslhlá krev nenaznačovala vážnější zranění, ale nedalo se vyloučit krvácení do mozku.

„Zjistil jste –“

„Heeeeeeath,“ vyrazil ze sebe Gabriel.

„Heath?“ Chandler pokývl na Tanyu, která to už zapisovala.

Gabriel přikývl. „Ten šílenec. Jmenuje se Heath. Ukradl mi doklady.“

Tělo, které na židli připomínalo rosol, se náhle zpevnilo a pokusilo se zvednout. „Musím pryč.“

Chandler přiskočil a vtlačil ho zpátky do židle. Na tuhle reakci, na nutkání utéct, byl zvyklý. Mnozí lidé, kteří se ocitli na policejní stanici, chtěli okamžitě zmizet, měli strach, že jestli se tu zdrží, budou z něčeho obviněni.

„Zůstaňte, seženeme vám lékaře.“

„Ne,“ zamítl to Gabriel, oči jako dva talíře. „Chci vám říct, co se stalo, a zmizet. Kdyby se vrátil.“

„Tady jste v bezpečí,“ ujistil ho Chandler.

„To budu až daleko odsud.“

Gabriel se dlouze a zhluboka nadechl, snažil se ovládnout nervozitu, škubl sebou, zřejmě ho zabolela ošklivě zhmožděná žebra.

„Seženeme vám doktora,“ naléhala Tanya a popošla ještě blíž.

„Ne. Chci vám říct, co se stalo.“

3

Výslechová místnost za recepcí byla malá a sloužila skoro výlučně jako jídelna. Místo letní žluté tu byly stěny vymalovány tmavou zelení. Chandler někde četl, že ta barva ponouká lidi mluvit.

Tenká plastová židle pod vahou návštěvníka zasténala. Chandler se usadil na druhé straně stolu se šedou plastovou deskou umazanou od hořčice. Musí zjistit, na kom je právě řada s úklidem – zřejmě na něm.

Obrátil se k vyslýchanému.

„Je třiadvacátého listopadu 2012. Uvedte prosím do záznamu celé své jméno.“

„Gabriel Johnson.“

„Odkud?“

„Původně z Perthu, ale... jak to říkáte? Bez trvalého...?“

„Bez místa trvalého pobytu.“

„Přesně tak. Bez místa trvalého pobytu. Omlouvám se, myslí mi to trochu...“ Gabrielovy oči těkaly po místnosti, jako by všechno zaznamenávaly. Nebylo tam toho moc k vidění.

„Věk?“

„Třicet.“

Mluvil unaveně. Chandler si pomyslel, že má za sebou těžké chvíle. Byl silně opálený, dosud chlapecké tváře nesly jizvičky po akné.

„A co děláte tady nahoře?“

„Hledám práci.“

„Jakou?“

„Jako dělník, pomocník na farmě a tak. Myslel jsem si, že to zkusím někde tady.“

„Na konkrétním místě?“

„Ne. Ale slyšel jsem, že se tu něco najde.“

Nepletl se. Na zdejších rozlehlých pláních bylo hodně obrovských dobytčích farem a usedlostí, připomínaly skoro malé státy. Gabriel měl štíhlou šlachovitou postavu, jaká byla k takové práci třeba, zvyklou vyžít jen z masa, schopnou dělat cokoli od kontrolování vrtů po shánění a značkování dobytka.

„A jak jste potkal toho... Heatha?“

Nad tím jménem se návštěvník otrásl a chvíli mu trvalo, než se vzpamatoval.

„Byl jsem v Port Hedlandu. Den předtím mě jeden kamioňák svezl z Exmouthu.“

„Znáte jeho jméno?“

Gabriel pokrčil rameny. „Lee, nevím jak dál. Číňan, tak padesát. Tlustý. Kouřil ubalený cigarety, měl je zastrkaný za stínítkem. Nic zvláštního na něm nebylo.“

„A ten vás vysadil v Port Hedlandu?“ zeptal se Chandler.

„Jo, jel dál do Darwinu.“

„Co jste dělal v Port Hedlandu?“

„Vyspal jsem se.“

„Kde?“

„V parku.“

„Ve kterém?“

Gabriel zavrtěl hlavou. „Co já vím. Neprohlížel jsem si to tam. Tráva... stromy... lavička. Prostě park.“

Chandler si zapsal do paměti, aby to prověřil. „Pokračujte.“

Mužův napjatý hlas se maličko uklidnil, ale pořád zněl trochu rozechvěle jako štěkot nervózního psa. „Druhý den jsem se rozhodl, že pojedu do vnitrozemí. Kouknout se po práci.“

„Proč jste nezůstal na pobřeží?“

„Nějaký chlápek v Exmouthu mi řekl, že dál je to lepší. Že většina lidí zůstane na pobřeží, je tam velká poptávka po místech a platí se mizerně. A taky mi to připadalo dobrodružný.“

Na tom místě se Gabriel odmlčel, jako by ztratil nit. Chandler na něj netlačil, chtěl, aby z něj slova a myšlenky plynuly přirozeně.

Po chvíli vyslýchaný zamrkal a vzpamatoval se. „Šel jsem... po silnici z města... po té hlavní.“ Zarazil se a podíval se na Chandlera. „Nevím, jak se jmenuje.“

Chandler to věděl. Byla to jednička, tmavá žila, z níž pak vycházela pětadevadesátka vedoucí do Wilbrook. Jezdíl po ní často, poté co začal chodit s Teri, ještě když to bývala ta temperamentní, veselá holka z pobřeží. Tehdy netušil, že má to pobřeží zažrané pod kůží.

„Stopoval jsem, do očí mi pražilo slunce, pořádně jsem neviděl. Uslyšel jsem za sebou auto, vystrčil jsem palec. To ráno mi už dvakrát nezastavili, a tak jsem čekal, že tenhle taky pojede dál... ale zastavil.“

„Můžete to auto popsat?“ zeptal se Chandler. Podíval se na zrcadlovou stěnu a doufal, že Tanya všechno sleduje. Byl to už skoro rok, co naposledy nahrávali výslech. Případ domácího násilí. June Tiendaliová se naštvála na manžela, že tráví večery raději se svými holuby než s ní, a zlomila mu ruku hokejkou.

„Takový hranatý. Značku nevím. Myslím, že mělo upadlý znak. Bylo tmavě hnědý... ale možná jenom zaprášený, prach byl i na oknech. Jedno brzdové světlo nefungovalo, to si pamatuju. Rozběhl jsem se k němu, čekal jsem, že na to dupne a zas odfrčí.“ Gabriel se smutně zahleděl na Chandlera. „Škoda, že to neudělal.“

„Poznávací značka?“

Gabriel zavrtěl hlavou. „Taky zaprášená. Možná schválně.“

„Dobrá, tak pokračujte.“

„A tak jsem nasedl. Možná jsem si ho měl nejdřív prohlídnout, ale potřeboval jsem rychle splášit práci. Bydlení, jídlo.“

„A jak ten... ten Heath... vypadal?“ Chandler si připravil pero. Doufal, že se dočká přesnějšího popisu než u auta: neznámý výrobce, neznámá poznávací značka, zaprášené hranaté vozidlo. Jako většina, co tu jezdí po cestách.

Gabriel zavřel oči a nadechl se. Chandler nechal ticho plynout, díval se na jednosměrné zrcadlo a na svůj odraz. Hleděl na něj unavený policajt, ostrost chladných modrých očí zvýrazňovaly temné unavené kruhy pod nimi.

„Malý... o pěkný kus menší než já. Hnědý vlasy. Opálený, jako když maká venku. A podsaditý. Říkal, že je mu třicet jako mně, ale vypadal tak... co já vím... nervózně.“ Gabriel se odmlčel. „Asi jsem si měl všimnout, že je na něm něco *temného*.“

„Jak to myslíte?“

„Něco... divného,“ vysvětloval Gabriel. „Přes vousy nebylo pořádně vidět obličej. Jako by se z něho pomalu stával stín.“

Zahleděl se na Chandlera, jako by čekal na potvrzení, že jeho slova dávají smysl.

„A nemusíte mi připomínat, jaká pitomost je tady stopovat,“ dodal najednou jakoby na obranu. „Zdál se mi normální, nebo mi prostě mozek říkal, že tak vypadá. Věděl jsem... nebo jsem si myslel, že vím... že kdyby si něco zkusil, ubráním se mu. Představil se mi jako Heath, že prý se vrací z města se zásobami. I to mě uklidnilo. Žádný vrah se přece nepředstaví... nebo jo?“

Znovu vzhlédl, jako by čekal na ujištění. Chandler přikývl, i když si tím nebyl jistý. Pokud měl Heath v úmyslu zabít, mohl oběti napovídat, co chtěl. Ale prozradilo mu to jednu věc. Jestli Heath se svou potenciální obětí klidně rozmlouval, znamenalo to, že to nedělal poprvé, byl uvolněný a sebejistý, choval se otevřeně. Pětapadesátka. V břiše ho polechtalo vzrušení a strach. Tohle může být velká věc. Musí z toho chlapa dostat podrobnosti, než odpadne.

„Prozradil vám něco o tom, co je zač?“

„Jenom že žije tady.“

„Ve Wilbrooku?“ Chandler si nevzpomínal, že by v okolí byl nějaký Heath, ale měl podezření, že to nebude pravé jméno. Zauvažoval, kdo z okolí by dokázal zabít tolik lidí. Šílenců bylo ve Wilbrooku dost a dost, ale nikdo tak vynalézavý, aby byl schopný něčeho takového. Nejspíš.

„Ne... já nevím... prostě tady někde. Podle přízvuku bych řekl, že byl z východu. Každopádně mi připadal příjemný. A chtěl jsem jenom svést, ne spřízněnou duši.“

Chandler kývl, aby pokračoval.

„Rekl jsem mu, že jsem z Perthu. On na to, že jsem daleko od domova, a já, že jsem musel jít za prachama, že tady nahoře je to vyprahlé, ale má to svou krásu.“ Gabriel pokrčil rameny a zašklebil

se. „To jsem lhal, ale nikdy nezaškodí trochu pochválit. Šlapky to tak prý taky dělají.“

Chandler si ho prohlížel. Ten úšklebek napovídal, že to nebyl vtip, ale filozofie, kterou vyznává.

„Za hodinu jsme minuli nějaký odbočky k farmám. Chtěl jsem si vystoupit, ale tvrdil, že tam to zkouší každý. Že to je jako zastavit u prvního velkého napajedla po cestě, kde už zvířata zakalila vodu. Prý že tam platí bídne a že dál to bude lepší. Zeptal jsem se ho, jestli tam někdy pracoval, třeba by mi poradil, za kým jít a jak dostat práci, ale neodpověděl. Napadlo mě, že tam možná pracoval, ale něco se stalo a on o tom nechce mluvit.“

Chandler si umínil, že se musí na farmách poptat, jestli si někdo na Heatha nevzpomene.

Gabriel pokračoval: „Jeli jsme ještě půl hodiny a kolem už nebylo nic než prach. Začínal jsem se divit, jak tam něco může přežít, natož dobytčí stáda. Dostával jsem z toho žízeň. Měl stažený okýnka, ale stejně se v autě vařil vzduch. Musel si toho všimnout. Řekl mi, že jestli chci, vodu je voda. A tak mě dostal.“

„Tou vodou?“

Gabriel přikývl. „Chutnala trochu křídově, ale to mi bylo fuk. Byla to voda a já měl strašnou žízeň.“ Podíval se na Chandlera unaveně, jako by byl sám ze sebe znechucený. „Brzo potom se mi začalo chtít spát. Nejdřív jsem si myslel, že je to z vyčerpání nebo z horka, ale pořád se to zhoršovalo. Zkusil jsem zvednout ruce, a nešlo to. Jako by mi nepatřily. Pamatuju si, že jsem se obrátil k Heathovi. Hleděl na mě, jako by se nic nedělo. Jako by to viděl už mockrát. Dokonce se ani nedíval na cestu, kam jedeme, jenom na mě, připadalo mi to jako věčnost. Pak mu po tváři přejel stín, viděl jsem jenom obrys hlavy. A nakonec jsem asi omdlel. Musel tu vodu něčím otrávit.“

Gabrielovy oči zase zatěkaly po místnosti. Chandler ten pohled znal. Zmatená oběť se pokouší vyplnit prázdná místa, a nejde jí to.

„Probudil jsem se v dřevěný boudě. Nevím, jak dlouho jsem byl mimo, ale mezi lafkama bylo ještě světlo, tak to mohlo být jenom pár hodin.“ Najednou mu po tváři přejel strach. „Pokud už není pátek –“

„Ne, je čtvrtek,“ ujistil ho Chandler.

Gabrielovi se viditelně ulevilo. Z toho, že nepřišel o den svého života. Z toho, že pořád ještě nějaký život má.

„Připoutal mě za zápěstí ke střešnímu trámu.“

„Pouty?“

„Jo... takový silný železný okovy to byly. Dvě oka ve tvaru D s řetězem připevněným ke stěně. A stejný jsem měl nad kotníkem. Ty nebyly upoutaný, ale chodit se s nima nedalo. Ne že bych mohl utýct. O to se postaral.“

„Byli jste na nějaké farmě? V lese? V kůlně?“

„Tam nahoře,“ odpověděl Gabriel. „Na tom kopci, jak jste říkal. Mezi latkami jsem viděl stromy. Byl jsem spoutaný v kůlně mezi pilami a sekýrami a podobně. Běžný věci, ale v těch okovech mi to všechno připadalo jako vražedný náradí.“

„Můžete mi o tom říct ještě něco víc? Co zvuky? Pachy?“

Gabriel pokrčil rameny. „Hliněná podlaha. V rohu hromada dřeva na topení. Odvedle jsem slyšel, jak se něco hýbe, tak jsem si domyslel, že jsem u nějakýho srubu. Volal jsem o pomoc. A objevil se Heath. Ptal jsem se ho, kde jsem, a on řekl, že doma. Prosil jsem ho, ať mě pustí, že to nikomu neřeknu. A on na mě, ať se uklidním. Byl naštvaný, jako bych ho vyrušil z něčeho důležitýho.“

Gabrielovy nohy začaly pod stolem nervózně nadskakovat. Pohledem pátral po místnosti, jako by hledal, kam by utekl.

„Promiňte, jenom... jenom se tu cítím zavřenej.“

„Mám otevřít?“

„Prosím.“

Chandler se zvedl ze židle a otevřel dveře do vedlejší kanceláře, byla vidět řada malých okýnek vysoko nad šedými skříněmi na zadní straně. Gabriel se tam zahleděl.

„Dostal jsem strach, že mi něco udělá. Přišel až ke mně. A řekl něco o tý pětapadesátce. Pak zas zacouval ke dveřím. Báł jsem se ho zeptat, co to znamená. Ale došlo mi...“

Gabriel se zarazil.

„Co vám došlo?“ zeptal se Chandler, chtěl slyšet potvrzení vlastního předpokladu.

„Že mám být jeho pětapadesátá oběť.“

I v tom žhavém dni Chandler cítil, jak mu po zádech běhá mráz. Jak Gabriel vyprávěl svůj příběh, zdálo se, že ho prožívá znova, pod zakrváceným tričkem mu cukaly svaly, šlachy na předloktí se napínaly. Čirou hrůzou.

„Řekl, ať si nelámu hlavu s tím, jestli přijdu o život,“ pokračoval Gabriel. „Protože o život přijdu v každém případě. Že to bylo psáno.“

„Jak to myslíte, bylo psáno?“

Gabriel pokrčil rameny. „Nevím víc než vy, důstojníku.“

„Dobře, tak pokračujte,“ pobídl ho Chandler a zapsal si tu frázi.

„Bylo mi jasný, že se musím osvobodit. Když odešel, zkusil jsem se z pout dostat.“ Gabriel mu ukázal dlaně a zápěstí plné puchýřů, rozedřené rudé kruhy na nich, poškrábanou kůži, chlupy vyrvané z kořínků. „Tahal jsem za ně, zkoušel je vytrhnout ze zdi. A pořád jsem volal o pomoc. Ani jednou mě nepřišel umlčet. Nebál se, že mě někdo uslyší. Z toho jsem poznal, že jsem někde v pustině. Pořád jsem tahal a nakonec se mi podařilo rozlomit jeden zámek, ale druhou ruku jsem měl dál připevněnou ke zdi. Tou volnou jsem se natahoval k lavici, jestli nedosáhnu na nějaký nástroj. Skoro jsem si vykloubil rameno, ale dostal jsem se k sekyrce. Snažil jsem se rozseknout pouto a netrefit se do zápěstí. Děsil jsem se, že přijde a přistihne mě. Chtěl jsem se prostě osvobodit. Chtěl jsem žít. Přestal jsem křičet, ale pak mě napadlo, že mu to bude podezřelý, a tak jsem řval dál, abych přehlušil sekeru, znělo to jako kostelní zvon.“

Vzhlédl.

Chandler mu pokývl, aby pokračoval. Gabrielovo živé líčení ho fascinovalo, slova se z něj valila jako voda z protržené přehrady.

„Nějakým zázrakem se mi povedlo kov zkroutit a uvolnil jsem si i druhou ruku. Klíč k poutům na nohách visel na hřebíku, za pár vteřin jsem byl volný. Báł jsem se víc, než když jsem byl připoutaný. Pamatuju si, že jsem zkusil dveře ven, ale měly visací zámek. Pak už tam byly jenom jedny dveře, ty, co jima přišel. A tak jsem je otevřel. Byl tam pokoj plný krámů.“

Gabriel zhluboka vydechl, jako by celou dobu tajil dech.

„A co Heath?“ zeptal se Chandler.

„Seděl za stolem plným papírů a map. Na stěně visel velký kříž. Po špičkách jsem se přikradl ke dveřím ven, ale když jsem je otvíral,

panty zaskřípaly. Obrátil se. Zírali jsme na sebe jako přimrazení. A pak začala honička. Dostal jsem se ven, ale byl jsem uprostřed pustiny. Jenom stromy a hlína všude kolem. Nevěděl jsem, kudy jít, a tak jsem se dal doprava.“

„Proč doprava?“

„Nevím... asi proto, že jsem pravák... těžko říct. Všude to vypadalo stejně. Nohy jsem měl z těch pout ztuhlý, ale bylo mi jasné, že musím rychle pryč, nevěděl jsem, jestli nemá pistoli.“

Chandler skoro viděl, jak Gabrielovi pod tričkem buší srdce. Vzpomínky se hrnuly zpátky, pronikavé a neovladatelné. Dlouze se nadechl, jako by nasál všechen vzduch z dusné místnosti, a pokračoval.

„Namířil jsem si to k hřebeni. Ohlédl jsem se, a byl asi deset metrů za mnou. Běžel jsem a běžel, až jsem zakopl a vpadl na malou paseku. Všude tam byla rozkopaná hlína.“ Gabriel se mu zahleděl do očí. „Hroby.“

Vzduch v místnosti byl rázem ještě dusivější.

„Hroby?“ Chandler se zamračil. „Jak to víte?“

Gabriel zavrtěl hlavou. „Nevím... jistě. Pamatuju si, že mě napadlo, že to *vypadá* jako hroby. Pět, šest, možná sedm... pravidelných políček.“ Odmlčel se a díval se na Chandlera, jako by mu teprve teď došlo, jak blízko smrti se ocitl.

„Zvedl jsem se, utíkal dál a dostal se na kopec. Myslel jsem si, že seshora něco uvidím, ale nebylo tam nic, jenom sráz na druhou stranu. Neměl jsem se zastavovat.“

Další nádech na zklidnění. Svaly ve tváři mu zaškubaly.

„Skočil na mě. Snažil jsem se ho praštit... ale marně. Rozhodně ho to nezastavilo. Váleli jsme se po sobě... a najednou jsem padal. Jako bych nic nevážil. Zažil jste to někdy?“ Podíval se na Chandlera.

„Ne, nezažil.“

„Bylo to takový vzrušující. Dokud jsem nepřistál. To bylo, jako by do mě narazil vlak. Jako by mi vyrazil duši z těla. Myslel jsem si, že je konec a že už jsem v nebi.“ Pátral Chandlerovi ve tváři, jestli mu rozumí.

Ačkoli mu rodiče vštěpovali zásady víry, Chandler by se nikdy nenazval aktivním věřícím. Víra pro něj byla něco jako domácí

rajče. Snáz se konzumuje, než pěstuje. Zároveň mu to připomnělo, že jeho dcerka Sarah jde zítra k první svaté zpovědi. Dnes večer by jí s tím měl pomoci, nacvičit s ní, co má říkat, kdy si kleknout, kdy vstát...

„Po nějaké době jsem se probudil a podruhé za den jsem nevěděl, kde to jsem. Nad sebou jsem uviděl hřeben a došlo mi, že jsem z něho spadl. Rozbolelo mě celý tělo, vzpomněl jsem si na Heatha. Ležel vedle mě roztažený na zemi a všude kolem byla krev.“

„Byl mrtvý?“ Mrtvý podezřelý by Chandlerovi usnadnil život.

„Nevím.“

„Jak to, že nevíte?“

„Nevím, jestli byl živý, nebo ne. Nešel jsem k němu, bál jsem se, že to jenom hraje. Viděl jsem to ve filmech, důstojníku. Musel jsem pryč. A tak jsem utekl.“

„A nechal ho tam?“

Gabriel přikývl. Znamenalo to, že smrt nemají potvrzenou. Chandler musel předpokládat, že Heath přežil. Bylo zoufalé nevědět to jistě. Musí se zorganizovat pátrání po zraněném muži, pátrání v *tom* lese. Ale pokud se Gabriel dostal za pár hodin do města, znamená to, že Heath nemůže být daleko. Existuje možnost, že ho najdou, zachrání a zatknou.

„Jak jste se dostal do města?“ zeptal se.

„Měl jsem štěstí. Pár hodin jsem se potácel kolem a nakonec jsem narazil na cestu. Šel jsem po ní, hledal pomoc, ale nikoho jsem nepotkal. A pak jsem objevil starý kolo. Bylo úplně zrezlý, ale lepší než nic. Dojel jsem na konec té cesty, uviděl v dálce město a namířil si to tam. Vždycky, když mě minulo nějaký auto, jsem se trásl strachem, že z něho vyskočí Heath, nebo že mě srazí do příkopu a dodělá mě.“

„Co to bylo za cestu?“ zeptal se Chandler. Zúžilo by to pátrání.

Gabriel zavrtěl hlavou. „Nevím. Mám to všechno v mlze, důstojníku. Možná ani jméno neměla. Jenom prašná cesta. On mě chtěl dostat. Ten grázl... mě chtěl dostat. Ale já se zachránil.“

S těmi slovy se Gabriel svezl na židli, vyčerpaný líčením příběhu, jehož váha mu spadla z ramen. Chandler ho studoval. Muž měl zavřené oči, řeč těla vyjadřovala opatrnou úlevu poznamenanou přetrvávající úzkostí.

„Teď už jste v bezpečí.“

Otevřel oči. Unaveně a pokřiveně se usmál, blýskl dokonale rovnými zuby. Dobré geny nebo skvělá zubařská práce.

„Chci prostě domů,“ dodal Gabriel.

„Já myslel, že žádný domov nemáte?“

„Nemám.“

„Tak kam půjdete?“

„To je fuk. Někam *daleko* odtud.“

„Na nějakou farmu?“

„Ne, na to kašlu.“

„Byl bych rád, kdybyste zůstal v dosahu.“

Gabriel se zamračil. Tohle slyšet nechtěl.

„Proč?“

Poté, co ho vyslechl, neměl Chandler právo svědka zadržovat. Musel vymyslet důvod, proč ho tady udržet.

„Pro případ, že bychom potřebovali identifikovat tělo.“

Pohled, který následoval, působil, jako by Gabriel lest prohlédl. Oči, které před chvílí toužily po úniku, teď ztuhly a zaostřily se. Jako by Chandlera zapřísahaly, aby řekl pravdu, soudily jeho lži.

„Kde budu bydlet?“

Chandler okamžitě pomyslel na celý, ty by však vyděšeného Gabriela nepřesvědčily. Ale nabídka nocování v luxusu...

„Máme tu ve městě výborný hotel.“

Bylo to trochu přitažené za vlasy. Podnik Ollieho Orlandera nebyl žádný palác, ale námezdnímu dělníkovi, zvyklému spát na ubytovnách s dvaceti lůžky, by mohl připadat jako luxus.

„Tak jo,“ přisvědčil Gabriel neurčitě.

„Nechám někoho hlídat venku.“

To se zařídí lehce. Jim tam bude s radostí vysedávat a luštit křížovky celý den.

„Máte někoho, komu bychom mohli zavolat?“

„Ne,“ odpověděl Gabriel úsečně. Přátelství, které se s ním Chandler pokusil navázat, se vytratilo. Téma rodiny jako by udeřilo na bolavou strunu.

„Nemáte nikoho?“ zaryl do toho Chandler ještě hlouběji.

V odpověď se mu dostalo jenom pomalého zavrtění hlavou.

„Proč ne?“ Chandler pokoušel štěstí, ale ze zvyku se vždy snažil identifikovat tlakové body, které by bylo možné využít při výslechu, nedokázal se toho zbavit. Občas to rozčilovalo nejen ostatní, ale i jeho samotného.

Gabriel mu věnoval stejný chladný pohled. Pohled, který mu napověděl, aby na něj dál netlačil, a tak se rozhodl to nedělat. Ten člověk už toho dneska zažil dost, nemusí ke všemu ještě vysvětlovat, proč nemá nikoho, komu by se dalo zavolat. Vlastně mu ušetřil práci.

„Jsou mrtví, seržante.“

Řekl to bez emocí, všechna rozechvělost zmizela, nervózní energie se vyčerpala. Po tom horečném útěku, běhu o život, týrání, které jeho tělo podstoupilo, se zřejmě ocitl u konce se silami.

„Seržante,“ řekl pomalu, klidným, jakoby sametovým hlasem. „Jediné, co máme při narození všichni společné, je, že potřebujeme rodiče a víru. Mě zklamalo obojí.“

„Jak to myslíte?“

Gabriel si povzdychl a zavřel oči. „Nijak. Je to rodinná záležitost. Jsem unavený, mám hlad, mám strach. Chce se mi jenom spát.“

Chandler by mu moc rád položil další otázky, ale měl před sebou už jen loutku s přeríznutými provázky.

Odvedl ho zpátky do kanceláře, Gabriel se kymácel, jako by mu dalo práci udržet se vzpřímeně. Přišla Tanya a pokývnutím Chandlera informovala, že nahrávku pořídili v pořádku.

„Co tu máme z oblečení?“ zeptal se jí.

„Nic moc,“ odpověděla a vylovila něco z krabice šatstva, které by nechtěla ani charita. Vybrala z té bídy nejlepší možnost, flekaté oranžové tričko s malým ohnivým logem na prsou.

„K čemu to?“ zeptal se Gabriel, když mu to Chandler podal.

„Oblečení.“

„Já mám svoje.“ Gabriel se podíval na vlastní zakrvácené triko. „Nechci vás využívat.“

„Nemůžete takhle chodit po městě. Děsil byste naše občany,“ domlouval mu Chandler a vyvedl ho ze stanice na dvůr mezi pís-kovcovými zdmi k policejním autům.

Gabriel se na něj podíval. Così z jeho zarputilosti vyprchalo.

„Já toho moc nemám, pane. Nerad se něčeho vzdávám. Ani toho trička.“

Tomu Chandler rozuměl. Jako dítě si věci zuřivě bránil. Dokonce se svého času porval s nejlepším kamarádem – dávno ztraceným nejlepším kamarádem – Mitchellem o starý fotbalový míč, okopaný a beztvary, motající se podobně nevyzpytatelně jako starý Brian East po Princeově ulici v sobotu večer.

„O nic nepřijdete. Prostě si to tričko vezměte a noste ho. Berte to jako dárek.“

Gabriel si ho vzal. „Nejdřív se osprchuju,“ poznamenal, zatímco se blížili k zářivě bílému policejnímu autu.

4

Chandler vyjel od stanice a zamířil do města. Okamžitě je začalo opékat odpolední slunce, intenzivní žár se je snažil přilepit k černému plastu sedadel a udusit ve vlastní šťávě.

Projížděli kolem rodinných živností a opuštěných obchůdků podél hlavního tahu a Chandler se ohlédl na svého pasažéra. Gabriel na něj klidně zíral, rozvalený na sedadle. Nacházel se teď pod ochranou policie a Chandler doufal, že ho nezklamou.

„Opravdu nepotřebujete doktora?“ ujišťoval se.

„Podle mě jsou to jenom modřiny. Jinak mi neublížil. Ta bolest mi aspoň připomíná, abych si dal pozor.“

Chandler se na něj usmál. „Počkejte, až budete mít exmanželku.“

Jeho spolujezdec se taky pokusil o úsměv. „Kdy jste se rozešli?“

I jeho hlas se zklidnil. Rozechvělý tenký pískot vystřídal měkký hřejivý tón dýdžeje z pozdního rozhlasového vysílání. Vřelý hlas přehrávající teskné melodie vyprovázející posluchače do spánku. Jako by si usadil do auta úplně jiného člověka.

Chandler se zarazil a v duchu počítal. „Před sedmi... sedmi a půl lety.“

„To je dlouho. Stýská se vám?“

„Od té doby, co vyhrožuje, že mi vezme děti, ani ne.“

„Aha.“ Gabriel na něj hleděl. „Ona by vám je mohla vzít?“

Chandlerovi se to nechtělo probírat s cizím člověkem, ale samotový hlas připomínal rameno, na němž by se dalo vyplakat. Chandler si připadal jako půlnoční posluchač, který volá do rádia, nemůže usnout a potřebuje se vypovídat ze svých strachů a trápení.

„Asi ne.“

„Kolik dětí máte?“

„Dvě. Možná jsou to jediné, co se mi v životě povedlo.“ Chandler se usmál a podíval se na společníka. „Dvě dobré věci.“

I když ho hovor o Teri týral, nikdy neopominul šanci vychválit své děti, jako by se tím snažil vynahradit to, že s nimi není tak moc, jak by chtěl. Jeho funkce si vybírala daň: dlouhé hodiny v práci, papírování a procedury.

„Kolik jim je?“

„Sarah skoro jedenáct, Jasperovi bude devět.“

„Sarah a Jasper. Hezká jména,“ pochválil Gabriel.

Chandler si všiml, že to neznělo moc procítěně. „Vy děti nemáte? Ani přítelkyni? Bratry nebo sestry? Bratrance? Strýce?“

Gabriel zavrtěl hlavou. „Ne. Nikoho.“ Strohý defenzivní tón ze stanice byl zpátky.

„Promiňte,“ omluvil se Chandler. Nedovedl si představit, že by neměl rodinu.

Gabriel na něj hleděl a pár vteřin nic neříkal. Ten pohled deptal. Když konečně promluvil, znělo to rezignovaně.

„Zvykl jsem si na to.“

„Předtím jste řekl, že vás rodina a víra zklamaly...“

Chandler nechal ta slova viset ve vzduchu. Mezitím zahnuili kolem sochy Stuarta MacAllena, Skota, který objevil v okolí železnou rudu, jež přivedla městečko zpátky k životu. Aspoň na pár desítek let. Teď, když byly vrty vyčerpané a opuštěné, vytráceli se mladí pomalu do lépe prosperujících částí země. Nemohl jim to mít za zlé. Lidé musí jít tam, kde je práce. A tady jí moc nebylo.

Dal Gabrielovi čas, ale odpovědi se nedočkal. Možná nebylo co říkat, snad mu to jen tak uklouzlo ve stresu, nebo šlo o rodinný spor, jaký se s cizími neprobírá. *Něco jako moje nadcházející bitva o opatrovnictví*, pomyslel si.

Minuli jasně oranžovou verandu Red Innu, podniku, který hrdě hlásal, že je v provozu od konce devatenáctého století, i když se musel dvakrát přestěhovat, než roku 1950 konečně zakotvil v současných prostorách. Toho roku se narodila Chandlerova máma.

Gabriel mu vstoupil do myšlenek. „Takže co bude dál?“